

நற்றிணையில் காணலாகும் முருகியல் சிந்தனைகள்

ச. மல்லிகா ^அ, இரா. விபாஸ் ^{அ, *}

^அ தமிழ் உயராய்வு மையம், ஏ.பி.சி. மகாலட்சுமி மகளிர் கல்லூரி, தூத்துக்குடி-628002, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Aesthetic Thoughts found in Natrinai

S. Mallika ^a, R. Vibasri ^{a, *}

^a Department of Tamil, A.P.C. MahaLaxmi Collage of Women, Thoothukudi-628002, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
vibavisakan@gmail.com

Received: 31-05-2022

Revised: 23-08-2022

Accepted: 01-09-2022

Published: 21-11-2022

ABSTRACT

Tamil is one of the classical languages with an ancient literary and grammatical tradition. Sangam literature is proof of the classical nature of the Tamil language. The Ettutthokai and Patthuppattu, which appeared during the Sangam age, are called the Pathinenmelkanakku. These depict the domestic and public lives of Sangam Tamils. Through Sangam literature, it is possible to know the lifestyle, culture, customs, etc. of the ancient Tamils. In Sangam literature, the sense of aesthetics is as mixed as flowers and fragrances. It is possible to know through the Sangam poems that the poets of the Sangam period had an abundance of aesthetic sense, which makes the mind of the learner happy in the way of composing the poem, expressing the feeling, and visualizing the concept. The purpose of this study is to explain the aesthetic thoughts contained in Natrinai, one of the Ettutthokai books.

Keywords: Aesthetic, Sangam Literature, Rhetoric, Impatience of Separation

முன்னுரை

“நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை ஐங்குறுநூறு

ஒத்த பதிற்றுப்பத்து ஓங்கு பரிபாடல்

கற்றறிந்தார் ஏத்தும் கலியோடு அகம் புறமென்று

இத்திறத்த எட்டுத்தொகை”

என்னும் பழம்பாடலில் எட்டுத்தொகையில் முதலாவதாகக் கூறப்பட்டுள்ள நற்றிணை, ஒன்பது முதல் பன்னிரண்டடி வரை அமைந்த நானூறு பாடல்களைக் கொண்ட அக நூலாகும் (Sethuraman, 2012). நற்றிணைப்பாடல்கள் தலைவன் தலைவியரின் அக வாழ்வைப் படம்பிடித்துக் காட்டும் விதத்தில் முருகியல் உணர்வு வெளிப்படுகிறது. இலக்கியக்கோட்பாடுகளுள் ஒன்றான முருகியல், நற்றிணையில் இடம்பெற்றுள்ள விதத்தை இக்கட்டுரை விளக்குகிறது.

முருகியல் - விளக்கம்

‘முருகு என்ற சொல்லுக்கு அழகு, இளமை, முருகன் என்று கௌரா தமிழ் அகராதி பொருள் கூறுகிறது’ (Gowmareeshwari, 2003). முருகியல் என்றால் ‘அழகியல்’ என்றும். அழகின் கூறுகளை

எடுத்துக்காட்டுவது என்றும் கூறலாம். கலை என்றுமே அழகைத் தரக்கூடியது. இலக்கியமும் ஒரு கலை என்பதனால் இலக்கியத்திலும் அழகின் கூறுகள் காணப்படுவது இயற்கையானது.

“கவிதையும் உணர்வை நிரல்படக் கோத்த ஒலிகளால் வெளியிடுகின்றதாதலால் கலையாகிறது. இவ்வுணர்வு மனிதனிடம் மறைந்து கிடக்கும் முருகியலைத் தட்டி எழுப்புகிறது. பொருள்களிடம் அழகு காணப்படுகிறது. அவ்வழகை நாம் அனுபவிக்கும்பொழுது முருகுணர்ச்சியைப் பெறுகிறோம்” (Gnanasambandan, 1993).

முருகியல் கோட்பாடு

இலக்கியக்கோட்பாடுகளுள் ஒன்றாக விளங்குவது அழகியல் கோட்பாடாகும். சங்க இலக்கியங்கள் அழகியலைப் போற்றுவனவாக அமைந்துள்ளன. இயற்கை அழகை வருணிப்பதில் சங்க காலப் புலவர்களுக்கு இருந்த ஈர்ப்பு அழகியல் கோட்பாட்டிற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது எனலாம்.

கண்ணிற்கு மகிழ்ச்சி தருவது மட்டும் அழகன்று. காதால் கேட்கும்பொழுதும், மனத்தால் உணரும்பொழுதும், இனிமையையும், இன்பத்தையும் தருவனவெல்லாம் அழகின் கூறுகளேயாகும். ஒவ்வொரு மனிதனின் அறிவு, அனுபவம், கற்பனை, உணரும் தன்மை ஆகியவற்றிற்கு ஏற்ப அழகுணர்வு மாறுபடும் தன்மையுடையது.

அழகியல் - வரையறை

அழகியல் கோட்பாட்டின் முன்னோடியாகத் திகழும் மேனாட்டு அறிஞர் இம்மானுவேல் காண்ட், ‘புலனென்பமும் அழகும் ஒன்றோடு ஒன்று இணைந்தவை’ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“வாழ்வில் தனிப்பட்ட ஒருவரால் அளிக்கப்பெறும் படைப்பு பலராலும் விரும்பப்படும் ஒன்றாகவும் கருத வழியுண்டு. இது அழகியல் அனுபவத்தில் இயற்கையாகவும் தவிர்க்க முடியாததாகவும் அமைகிற ஒன்று. இவ்வாறு அமெரிக்க கலைக்களஞ்சியம் (Encyclopedia Americana) அழகியல் பற்றி வரையறை செய்கிறது.”

தோழியின் சொல்லாற்றலில் முருகியல் உணர்வு

தொழில் காரணமாகப் பிரிந்த தலைவன் கார் காலத்தில் வருவதாகக் கூறிச் சென்றான். கார் காலமும் வந்துவிட்டது. கார் காலத்தில் வருவதாகக் கூறிச் சென்ற தலைவன் வரவில்லை. கார் காலம் வந்து விட்டதே என்று தலைவி வருந்துகிறாள். சொல்வன்மை மிக்க தோழி, ‘பருவம் அறியாது கடல் நீரை உண்ட மேகம் பாரம் தாங்காமல் மழையைப் பெய்தது. அதனைப் பார்த்துக் கார்காலமெனப் பிறழ் உணர்ந்த பிடவம், கொன்றை, காந்தள் ஆகிய மலர்கள் மலர்ந்து விட்டன. இவற்றைக் கண்டு கார் காலமென நீ வருந்தாதே’ என்கிறாள்.

“நீரற வறந்த நிரம்பா நீளிடைத்

துகில்விரித் தன்ன வெயில்அவிர் உருப்பின்

நஞ்சரப் பனிக்கும் வெஞ்சரம் இறந்தோர்

தாம்வரத் தெளித்த பருவம் காண்வர

இதுவோ என்றிசின் மடந்தை மதியின்று

இமிழ்கடல் முகந்த கமஞ்சுல் மாமழை

பொறுத்தல் செல்லா திறுத்தன்று வண்பெயல்

காரென் றயர்ந்த உள்ளமொடு தேர்வில

பிடவும் கொன்றையும் கோடலும்

மடவ ஆகலின் மலர்ந்தன பலவே”

நற்றிணை 316 ஆம் பாடலிலும் தலைவன் வராத கார் காலத்தில் மழையைப் பெய்த மேகத்தை அறியாமையுடையது என்று கூறுகிறாள் ஒரு தோழி (Avvai Duraisamy pillai, 2010).

“மடவ தம்ம மணிநிற எழிலி

மலரின் மௌவல் நலம்வரக் காட்டிக்

கயலேர் உண்கண் கனங்குழை இவைநின்

எயிறேர் பொழுதின் எய்தரு வேமெனக்

கண்ணகன் விசம்பின் மதியென உணர்ந்தநின்

நன்னுதல் நீவிச் சென்றோர் நன்னசை

வாய்த்துவரல் வாரா அளவை அத்தக்

கன்மிசை அடுக்கம் புதையக் கால்வீழ்த்துத்

தளிதரு தண்கார் தலைஇ

விளியிசைத் தன்றால் வியலிடத் தானே”

இப்பாடல்களில் தோழியின் சாதாரியமான சொல்லாற்றல், அழகியல் உணர்வைத் தருகின்றது (Avvai Duraisamy pillai, 2010). இதே கருத்தை

“பொன்செய் புனையிழை கட்டிய மகளிர்

கதுப்பிற் றோன்றும் புதுப்பூங் கொன்றைக்

கானங் காரெனக் கூறினும்

யானோ தேறேனவர் பொய்வழங் கலரே”

என்ற குறுந்தொகைத் தலைவியின் கூற்றிலும் காண முடிகிறது (Nagarasan, 2007).

தூதுரைக்க மறந்த குருகு

தனது பிரிவாற்றாமையைத் தலைவனிடம் எடுத்துக்கூறாத ஒரு குருகிடம் கோபப்படும் தலைவியை நற்றிணை காட்சிப்படுத்தும் விதத்தில் அழகியல் உணர்வு வெளிப்படுகிறது.

‘சிறிய வெண்மையான நாரையே! நீர்த்துறையில் வெளுத்த வெண்மையான ஆடையைப் போல வெள்ளை நிறமான சிறகுகளைக் கொண்ட நாரையே! நீ எம் ஊரிலுள்ள நீர்த்துறைகளுக்குச் சென்று கெளிற்று மீனைத் தின்றுவிட்டுத் தலைவன் ஊருக்குச் சென்றுவிடுகிறாய். தலைவன் பிரிவால் எனக்கு ஏற்பட்டுள்ள துன்பத்தை மட்டும் தலைவனிடம் எடுத்துச்சொல்ல மறந்துவிடுகிறாய்’ என்று உரிமையுடன் கோபித்துக் கொள்கிறாள் அத்தலைவி.

“சிறுவெள்ளாங் குருகே சிறுவெள்ளாங் குருகே

துறைபோ கறுவைத் தூமடி யன்ன

இறங்கிணர் தூவிச் சிறுவெள்ளாங் குருகே

எம்மூர் வந்தெம் உண்டுறைத் துழைஇ

இனக்கெடற் றார்கையை அவர்ஊர்ப் பெயர்தி

அனைய அன்பிலையோ பெருமற வியையோ

ஆங்கண் தீம்புனல் ஈங்கண் பரத்தரும்

கழனி நல்லூர் மகிழ்நர்க்கென்

இழைநெகிழ் பருவரல் செப்பாதோயே

காதல் மிகுதியால் அஃறிணைப் பொருள்களிடம் பேசுதல் செய்யுளில் உண்டு எனத் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது (Avvai Duraisamy pillai, 2010).

“ஞாயிறு திங்கள் அறிவே நானே

கடலே கானல் விலங்கே மரனே

புலம்புறு பொழுதே புள்ளே நெஞ்சே

அவையல பிறவும் நுதலிய நெறியான்

சொல்லுந போலவும் கேட்குந போலவும்

சொல்லியாங்கு அமையும் என்பனார் புலவர்”

புறநானூற்றிலும் கோப்பெருஞ்சோழன் பிசிராந்தையாரிடம் அன்னச்சேவலைத் தூது விடுப்பதைக் காண முடிகிறது (Subramanian, 2003).

“அன்னச் சேவல்! அன்னச் சேவல்!

பெருங்கோக் கிள்ளி கேட்க இரும்பிசிர்

ஆந்தை அடியுறை எனினை மாண்டநின்

இன்புறு பேடை அணியத் தன்

அன்புறு நன்கலம் நல்குவன் நினக்கே”

(Parimanam, Balasubramaniyan, 2004)

நிலவைச் சபிக்கும் தலைவி

தலைவி அறத்தொடு நின்ற பிறகும் தலைவன் தலைவியை மணம் செய்து கொள்ளாமல் பொருள் ஈட்டுவதற்காகப் பிரிந்து சென்றான். தலைவனின் பிரிவை ஆற்றாத தலைவி நிலவிடம், ‘நிலவே! நீ சான்றாண்மையும் செம்மைக்குணமும் உடையாய். ஆதலின் உனக்கு ஒளிந்து வாழும் உலக உயிர்கள் இல்லை. என் காதலர் இருக்கும் இடம் நீ அறிவாய். இருப்பினும் எனக்கு நீ அதனைக் கூறவில்லை. நீ அறிந்ததைச் சான்று கூறாததால் அழகை இழந்த என் தோள் போல் சிறிது சிறிதாகக் குறைந்து செல்வாயாக’ என்று கூறினாள்.

“மால் பிடர் அறியா நிறையுறு மதியம்

சால்பும் செம்மையும் உடையை ஆதலின்

நிற் கரந்து உறையும் உலகம் இன்மையின்

எற் கரந்து உறைவோர் உள்வழி காட்டாய்!

நற் கவின் இழந்த என் தோள் போல் சாஅய்

சிறுகுபு சிறுகுபு செரீய்

அறி கரி பொய்த்தலின் ஆகுமோ அதுவே”

நிலவு வளர்வதும் தேய்வதும் இயற்கையாக நிகழும் நிகழ்வு. இப்பாடலில் தலைவி தன் துன்ப மிகுதியால் நிலவிற்குச் சாபமிடுவதில் அழகியல் உணர்வு வெளிப்படுகிறது (Avvai Duraisamy pillai, 2010).

மலையில் பவனி வரும் திங்களைத் தேன் கூடென எண்ணி ஏணி கட்டும் குறிஞ்சி நில மக்கள் பற்றிக் கலித்தொகை

“வானூர் மதியம் வரைசேரின் அவ்வரைத்
தேனின் இறாலென ஏணி இழைத்திருக்கும்
கானக நாடன் மகன்”
என்று கூறுகிறது (Viswanathan, 2007).

தும்பியைக் கோபிக்கும் தலைவி

தலைவன் தலைவியைத் திருமணம் செய்துகொள்ளப் பொருள் தேடும்பொருட்டு அவளைப் பிரிந்து சென்றான். தலைவன் பிரிவை ஆற்றாத தலைவி, தன் ஆற்றாமையைத் தும்பியிடம் கூறினாள். தும்பி தலைவனிடம் சென்று தனக்காகத் தூதுரைக்கும் என்று எண்ணினாள். ஆனால் தும்பி தலைவனிடம் தூது செல்லவில்லை. இதனால் வருந்திய தலைவி, ‘தும்பியே! என்மேல் அன்பில்லாது அருஞ்சரம் கடந்து சென்ற தலைவனிடம் சென்று என் நிலையை உரைத்து அவரைத் திரும்பி வரும்படி செய்யாத உன் செயல் நன்றன்று உன் மெய் மட்டும் கருமை அன்று உன் அறிவும் கருமை உடையது. ஆதலால் எனக்கு நீ உதவவில்லை.’ எனக் கோபித்துக் கொள்கிறாள்.

“கொடியை வாழி தும்பி இந்நோய்
படுகதில் அம்ம யான் நினக்கு உரைத்தென
மெய்யே கருமை அன்றியும் செல்வன்
அறிவும் கரிதோ அறனிலோய்! - நினக்கே
வெம்மலை அருஞ்சரம் இறந்தோர்க்கு
என்றிலை உரையாய் சென்றுஅவண் வரவே”

இப்பாடலில் தலைவி தும்பியைப் பழித்துக் கூறுவதில் அழகியல் உணர்வு வெளிப்படுகிறது (Avvai Duraisamy pillai, 2010).

மந்தியின் தாய்மை அழகியல்

வளைந்த கொம்பினையுடைய காட்டுப்பசு தன் கன்றுடன் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அதனைப் பார்த்த மந்தி ஒன்று தன் சுற்றத்தாரைக் கையால் அமர்த்தி ஒலி எழுப்பாமல் தடுத்துவிட்டுப் பசுவின் மடியிலிருந்து பாலைக் கவர்ந்து தன் கன்றுகளுக்குக் கொடுக்கிறது. இதனை நற்றிணைப் பாடலடிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

“தடங்கோட் டாமான் மடக்கண் மாநிறை
குன்ற வேங்கைக் கன்றொடு வதிந்தெனத்
துஞ்சுபதம் பெற்ற துய்த்தலை மந்தி
கல்லென் சுற்றம் கைகவியாக் குறுகி
வீங்குகரை ஞெழுங்க வாங்கித் தீம்பால்
கல்லா வன்பறழ் கைந்நிறை பிழியும்”

தாய்மை உணர்வு மிக்க மந்தியின் செயல்பாட்டில் அழகியல் உணர்வைக் காண முடிகிறது (Avvai Duraisamy pillai, 2010).

மந்தி பிறர் பொருள் கவர்தலை,

“காமோர் இகழ் பதம் நோக்கி, கீழ்,

நெடுங் கை யானை நெய்ம் மிதி கவளம்

கடுஞ்சூல் மந்தி கவரும்”

என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுவது இதனோடு ஒப்புநோக்கத்தக்கது (Mohan, 2004).

முடிவுரை

கலைகள் அழகு வாய்ந்தவை. இலக்கியக்கலை மனதிற்கு இன்பம் ஊட்ட வல்லது. முருகியல் என்றால் அழகியல் என்று பொருள். கருத்திற்கும் சிந்தனைக்கும் இன்பம் தருவனவெல்லாம் அழகியலே. ஒவ்வொரு மனிதனின் அறிவு, அனுபவம், கற்பனை, உணரும் தன்மை ஆகியவற்றிற்கு ஏற்ப அழகுணர்வு மாறுபடும் தன்மையுடையது. இலக்கியக்கோட்பாடுகளுள் முருகியல் கோட்பாடும் ஒன்றாகும். தலைவியைத் தேற்றுவதற்காகக் கார் காலமெனப் பிறழ் உணர்ந்த மேகம் அறியாமை உடையது என்று கூறுவதிலும் கார் காலத்தில் மலர்ந்த மலர்களை அறியாமை உடையன என்று கூறுவதிலும் தோழியின் சாதுரியமான சொல்லாற்றல், அழகியல் உணர்வைத் தருகின்றது. தலைவன் இருக்கும் இடத்தை எடுத்துக் கூறாத நிலவின்மீது தலைவியின் கோபமும் சாபமும் வெளிப்படுவது முருகியல் உணர்வைத் தருகின்றது. தூதுரைக்காத தும்பியின்மீது வெளிப்படும் தலைவியின் கோபம் அழகியல் உணர்வுடன் அமைந்துள்ளது. தாய்மை உணர்வு மிக்க மந்தியின் செயல்பாடு முருகியலை வெளிப்படுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

References

- Duraisamy pillai, A.S. (2010) Natrinnai Moolamum Velakauraiyum, Poompuhar Pathippagam, Chennai, India.
- Gnanasambandan, A.S. (1993) Ilakkiya Kalai, Tirunelveli Thennindia Saiva Sithantha Noorpathippu Kazhagam, Tirunelveli, India.
- Gowmareeshwari, S. (2006) Gowra Tamil Agarathi, saratha pathippagam, Chennai, India.
- Mohan, R. (2004) Pathupattu, New Century Book House Pvt. Ltd, Chennai, India.
- Nagarasan, V. (2007) Kurunthogai, New Century Book House, Chennai, India.
- Parimanam, A.M., Balasubramaniam K.V., (2004) Purananuru, New Century Book House, Chennai, India.
- Sethuraman, C. (2012) Tamil Ilakkiya varalaru, Paavai Pathippagam, Chennai, India.
- Subramanian, S.V. (2003) Tholkaapiyam Thelivurai, Manivasagar Pathippagam, Chennai, India.
- Viswanathan, A. (2007) Kalithogai Moolamum Uraiym, New Century Book House, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Authors have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author(s) 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License